

[Formanden]

Møller, Helge Adam (KF): spm. nr. S 1283 og 1284

Ad spm. nr. S 1283

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Helge Adam Møller (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1992-93, forhandlingerne sp. 12560, var sålydende:

Til *indenrigsministeren* (3/8 93) af:

Helge Adam Møller (KF):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at flygtninge eller indvandrere, som har underskrevet garantiErklæringer om at ville forsørge deres forældre – hvis disse bliver familiesammenført til Danmark – også lever op til den afgivne garanti?«

Supplerende svar (5/10 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgår af spørgsmålenes begrundelse, at baggrunden for spørgsmålene er en artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten den 3. august 1993. I artiklen er det bl.a. omtalt, at Århus Kommune ikke opkræver betaling fra personer (garanter), der har påtaget sig at forsørge familiesammenførte udlændinge, såfremt disse garantier ikke er i besiddelse af tilstrækkelige midler til at indfri deres garantiforpligtelser.

Indenrigsministeriet kan oplyse, at der ved lov nr. 482 af 24. juni 1992 om ændring af udlændingeloven m.v. i § 9, stk. 5, i udlændingeloven er indført hjemmel til, at en kommunalbestyrelse – såfremt en person (garanten) har påtaget sig at forsørge en udlænding, der har ansøgt om familiesammenføring her i landet, og der senere ydes ansøgeren bistandshjælp til forsørgelse – kan pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Denne betaling kan af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter. I bemærkningerne til bestemmelsen er det anført, at inddrivelse kan undlades, hvis det f.eks. står klart, at garanten ikke er i besiddelse af midler.

For så vidt angår spørgsmålet om eventuel hjemsendelse af en udlænding, som ikke kan forsørge sig selv, og hvor den pågældendes garant ikke er i stand til at indfri sin garantifor-

pligtelse, kan det oplyses, at også bestemmelsen i bistandslovens § 4 om hjemsendelse af udlændinge af forsørgelsesmæssige grunde blev ændret i forbindelse med den ovenfor omtalte ændring af udlændingeloven i juni 1992. Beslutning om hjemsendelse af udlændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold, kan nu træffes, indtil den pågældende har boet her i mere end de sidste 3 år mod tidligere 2 år.

Socialministeriet har vedrørende dette spørgsmål oplyst følgende:

»I begrundelsen for spørgsmålet henvises til, at det ved ændringen af udlændingeloven i 1992 blev understreget, at reglerne om hjemsendelse skulle anvendes i højere grad end hidtil. Desuden blev fristen forlænget fra 2 til 3 år.

I forbindelse med ændringen har Socialministeriet udsendt 2 vejledninger den 31. juli 1992. Vejledning nr. 137 omhandler indberetninger i henhold til bistandslovens § 4, når der ydes hjælp til udlændinge, og vejledning nr. 138 omhandler kommunernes medvirken i sagen om familiesammenføring efter udlændingeloven m.v.

Af pkt. 2 i vejledning nr. 137 fremgår, at ændringen fra 2 til 3 år ifølge ikrafttrædelsesbestemmelsen gælder for udlændinge, der har ansøgt om opholdstilladelse (eller lovligt har taget bopæl her i landet i medfør af de hidtidige regler) efter lovens vedtagelse, hvilket i overensstemmelse med lovforslagets bemærkninger er fortolket som lovens ikrafttræden, dvs. den 27. juni 1992. Hvis en udlænding har ansøgt om opholdstilladelse inden denne dato, er den pågældende omfattet af den hidtidige frist på 2 år. Er der tale om udlændinge, som efter de hidtidige regler kunne tage ophold her i landet, er det afgørende, hvilken dato den pågældende tog ophold.

Efter pkt. 3 i vejledning nr. 137 træffes afgørelser efter bistandslovens § 4 af, om der skal ske hjemsendelse, af Socialministeriet efter et konkret skøn over, om den pågældende bør hjemsendes eller ligestilles med en dansk statsborger. Ved denne vurdering lægges der efter praksis vægt på bl.a. varigheden af opholdet her i landet, på helbredsmæssige forhold, graden af tilknytning hertil i forhold til tilknytning til hjemlandet, og om familien er her i landet. Denne praksis er ifølge vejledningen